

[Bjørn Westh]

ner er vokset op ved siden af hinanden, fordi de skulle samarbejde. Men i bemærkningerne står der nu, at meritoverførsel kun kan ske, hvis man kommer fra en højere uddannelsesinstitution og altså ikke fra en håndarbejdshøjskole. Og det undrer mig lidt, hvis det skulle være undervisningsministerens tanke, at Håndarbejdshøjskolen, der har været godkendt i 10 år til at give en uddannelse, der kunne bruges som meritoverførsel til Håndarbejdsseminariet, nu lige pludselig skal indskrænkes. Jeg mener, at meningen med forslaget vel må være, at bestyrelserne skal tage ansvaret for, at den meritoverførsel, der sker, er kvalificeret, og det skal der kunne argumenteres for. Og hvis den kvalitativt er i orden, må den også kunne godkendes, selv om det ikke er en højere uddannelsesinstans.

Jeg vil gerne have ministerens bekræftelse af, at dette lovforslag ikke betyder en indskrænkning i de muligheder, der hidtil har været, men vel skal opleves som en decentralisering, der faktisk giver de enkelte skoler en større selvbestemmelse og indflydelse, end de har haft tidligere.

Sagen er den, at de to skoler hjælper hinanden meget, og at man risikerer at ødelægge meget for begge skoler, hvis det er den strikte fortolkning af bemærkningerne, ministeren lægger vægt på. Men jeg vil tro, at ministeren ligesom jeg føler, at det er det decentrale i det, der er vigtigt, og at Håndarbejdshøjskolens undervisning også kan godkendes som basis for meritoverførsel.

(Kort bemærkning).

Merete Aarup (KF):

Når hr. Bjørn Westh går på talerstolen, kan man fristes til at påpege, at der i § 7 netop står, at enkelte fag i uddannelsen kan læses på andre uddannelsesinstitutioner, og at vi netop i udvalget har gjort utrolig meget ud af, at der stod »uddannelsesinstitutioner« for at tage hensyn til Skals og Kerteminde – netop deres højskoler – sådan at de fag, man kunne lægge på både Skals Højskole og på Kerteminde Højskole, kunne overføres til seminarieuddannelsen.

Derfor skal man ikke kun læse § 4, men også § 7, stk. 2, for det har i lovgivningsarbejdet netop været vigtigt, når vi ikke havde eksaminer og vi gerne ville tage hensyn til de to seminarier og højskoler, som har kørt sammen, at uddannelserne kunne lægges på denne måde.

Derfor mener jeg, at hvad angår højskolen og højskolefagene, skal man læse § 7, stk. 2, og ikke så meget – som hr. Bjørn Westh lagde vægt på – § 4.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Jeg forstod fru Merete Aarups bemærkning som en støtte til det synspunkt, jeg har gjort gældende og bedt undervisningsministeren svare på. Det vil jeg selvfølgelig takke for. Så undrer det mig måske lidt, at man ikke kunne tiltræde det betænkningssudkast – i hvert fald dele af det – som har foreligget.

Det, der har gjort mig en lille smule nervøs, er, at der også står i bemærkningerne – ikke til § 7, men under de almindelige bemærkninger, side 5 –: »Alle fem semestre skal læses ved et håndarbejdsseminarium . . .«.

Men det kan jo ikke passe, at alle fem semestre skal læses på et seminarium eller en anden højere uddannelsesinstitution, hvis man kan godkende meritoverførsel fra en håndarbejdshøjskole. Og det forstår jeg at fru Merete Aarup støtter mig i at man skal kunne.

Hvis ministeren har samme mening, er vi alle enige, og det er jo kun dejligt.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne byde hr. Bjørn Westh velkommen i kredsen af ordførere på håndarbejdsseminarieområdet og også helt anerkende hans særlige lokalpolitiske interesse, som i øvrigt ikke ligger mig fjernt. Min baggrund er også folkehøjskolen, og jeg har i forbindelse med denne lovgivning lagt megen vægt på, at de skoler, der har folkehøjskolen som baggrund og som tradition, også skal kunne trives under denne lov. Kunsten er altså at lave en lovramme, der giver plads både for de mere eksamensprægede seminarier og for dem, der kommer fra højskoletraditionen.

Jeg synes, det er lykkedes udmærket, og det er bl.a. lykkedes i kraft af stor samarbejdsvilje hos alle de involverede institutioner og også i kraft af en dygtig indsats fra ordførere her i salen, hvor jeg ikke tror jeg træder nogen for nær ved at nævne fru Merete Aarup.

Jeg kan i øvrigt tilslutte mig de betragtninger, fru Merete Aarup har fremsat, også når det gælder det konkrete spørgsmål om meritoverførsel.